

“Hi havia una vegada...”

**...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!**

Maig 2013

UN SUPERHEROI EXTRAORDINARI

Inici: Autoria Seminari Dinamització Biblioteques Escolars (*CRP Baix Llobregat I – Sant Feliu de Llobregat*)

Nus: Alumnes 5èC Escola Miquel Martí i Pol, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Pilar Sánchez Arévalo)

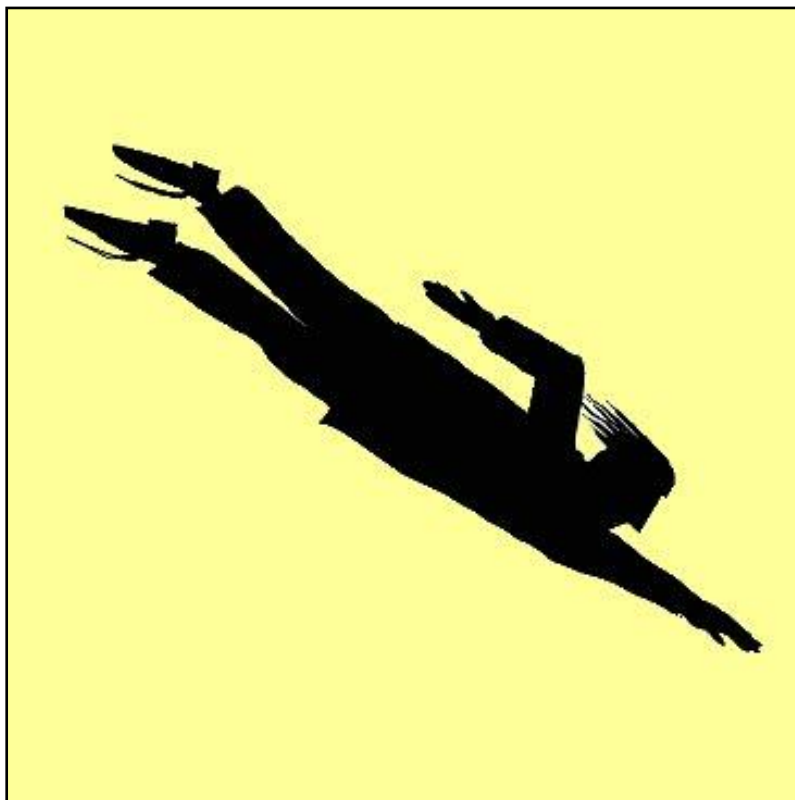
Desenllaç: Alumnes 5è Escola Pont de la Cadena, Molins de Rei
(Tutora: Ester Orantes Perameya)

Jo no hi era, però em van explicar que una vegada va existir un superheroi divertit com el que més.

Tot li sortia al revés.

Tenia les orelles tan grans que li permetien volar i el poder extraordinari ...

... de ser Superelàstic.

Es deia Dumfi i va néixer en una petita ciutat de Transilvània, a una família humil.

Un dia passejant pels voltants de la seva ciutat va trobar una cova molt estranya i es va decidir a entrar.

Va arribar a una bifurcació a on no hi havia res de llum, es va endinsar cap a la seva dreta i va caminar pendent avall uns quants minuts.

La seva sorpresa va ser quan de sobte va veure una llum al fons de la cova. No sabia què fer, si arriscar-se o no, i a la fi va decidir entrar per aquella porta per on sortia una llum molt especial i confusa.

Va quedar bocabadat al veure que allò era un laboratori, on hi havia tota mena d'artefactes i de pocions rares preparant-se i bullint.

Va veure que no hi havia ningú i va baixar fins a un replà a on va trobar un armari ple de moltes pocions i en una concretament posava:

Poció sabor
xiclet

Va pensar que li agradaria molt tastar-la i així va ser. Va beure d'un sol glop aquella beguda sospitosa i de seguida va sentir un soroll del fons del laboratori i va sortir ràpidament perquè ningú el veiés.

Un cop a fora va veure que ja era tard i va marxar a casa seva a sopar.

L'endemà quan es va llevar va anar a la cuina per esmorzar. Es va fer un got de llet i va anar a l'armari a agafar el paquet de cereals.

No arribava al prestatge de dalt de tot, que era on la mare deixava les caixes sense obrir.

Però per no agafar una cadira del menjador, va allargar el seu braç per intentar arribar-hi, en el moment que ho va fer va veure com el seu braç s'estirava i allargava per agafar el paquet, va caure a terra de l'ensurt.

Què li havia passat? Semblava elàstic? No podia ser! Aquell braç semblava de xiclet!...

De seguida va recordar la poció de la nit anterior, de xiclet!!!

Quan es va recuperar va intentar tocar el sostre i va veure amb sorpresa com el braç s'estirava i arribava a tocar-lo.

De seguida va pensar que això no podia ser, que havia de tornar a aquell laboratori per trobar algun antídot, i així ho va fer.

Quan va arribar a la cova i es va endinsar cap a dins, una estranya sensació li va fer tremolar, però amb por o no, havia de trobar una solució.

Quan era al laboratori va buscar alguna cosa que semblés antídot del xiclet, però no trobava res.

En una de les seves recerques va veure un pot que posava :

Poció per
alliberar-se

Va pensar que podria ser aquesta i se la va prendre de cop sense pensar-hi.

Va marxar cap a l'escola corrents perquè no arribava a temps.

A la tarda no gosava provar ni els braços, ni les cames, tenia por de veure que encara era de xiclet.

No ho va fer fins que va arribar a casa seva.

Al vespre quan a casa tothom ja havia sopat, va anar a deixar les escombraries al carrer i va pensar que intentaria provar si la seva elasticitat havia desaparegut o no.

Quan baixava per les escales va ensopegar amb la bossa de les escombraries i

– ***Sabeu què va passar?***

Va sortir volant!!

Les seves orelles van començar a bellugar-se com les ales d'un ocell. El Dumfi va recordar llavors aquella poció que deia **Allibera't** ....

... però no havia llegit la lletra petita de l'etiqueta on posava:

- ***Volar!***
- ***Multiplicació de la mida de les orelles!***
- ***Aquesta poció no serveix per alliberar-se d'altres pocions, només t'allibera dels perills!***
- ***Quan aquesta poció et veuràs, de la nit al dia aniràs.***

Amb el moviment de les seves orelles, va sortir volant per la finestra. En Dumfi, se sentia angoixat, esglaiat, impressionat, etc.

Quan portava uns 15 minuts volant, veient a tots els companys i companyes com arribaven a l'escola, les seves orelles van tornar a la normalitat i ... va caure al costat de les escombraries.

- ***Buffffff ... Quina sort! Tot i que fa molt mala olor he caigut sobre un coixí! Potser que m'espavili perquè ja arribo tard a l'escola. Com pot ser que sigui el matí i estigui tan cansat? Si quan he començat a volar, era de nit!?!?!?***

Tot just abans de marxar, quan s'està aixecant, li cau el rellotge dins del contenidor. I entre nervis i pressa va anar a parar dins del contenidor.

- ***Ostres!!! Ara sí que l'he fet bona!***

Quan va passar el camió de les escombraries, se'l va emportar a la deixalleria.

Però quan va arribar... allò era una deixalleria com les que coneixem? Noooooo, era una gran fàbrica de pocions anomenada: "**1001poCions**".

Quan en Dumfi va arribar a aquella fàbrica, va escoltar el mateix soroll que el primer cop que va entrar a la cova. Aquell soroll eren unes passes d'una persona molt especial i molt propera a en Dumfi: el Doctor Tocanassos.

Aquest doctor era el seu germà gran, que treballava de químic en un laboratori subterrani, on l'entrada principal era la cova.

El laboratori tenia diferents entrades: una a la seva habitació, una altra sota una catifa, al menjador de casa i entre les deixalles. Les diferents entrades eren com les portes d'un armari.

I per què el doctor Tocanassos li va fer això?

Doncs molt senzill, perquè volia que aprenguéssiu una lliçó.

En Dumfi criticava el gran nas del seu germà, les orelles enormes del nen més petit de la seva classe i els llargs braços del seu company de taula.

Passats uns segons el seu germà li va dir...

- ***Aquestes pocions et duraran una setmana perquè aprenguis a no riure't dels teus companys ni de mi.***

En Dumfi es va preocupar moltíssim, quan es va imaginar durant una setmana amb aquelles orelles i amb els braços de xiclet. Però també creia que d'aquesta manera no ho faria mai més.

En Dumfi va passejar-se pel laboratori mirant les diferents pocions.

Passats uns minuts, va veure que entraven els seus companys de classe de qui s'havia rigut nombroses vegades.

No va dubtar en demanar-lis disculpes de tot cor, junt amb una bona donada de mà i una gran abraçada. Tot seguit, es va dirigir cap al seu germà i li va dir:

- ***Gràcies per fer-me saber que és l'empatia, perquè ara més que mai estic a la pell dels meus companys. Ara sé, tot el que han patit els meus amics i tu, quan m'he rigut de vosaltres.***

Un cop solucionat el problema, els companys, el germà d'en Dumfi i ell van celebrar una gran festa a la fàbrica: **"1001poCions"**.